

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

Item de apparatione cuiusda[m] in Hispania.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

mortui corporis spiritum vel imaginem viuentibus apparere, eosque ad poenitentiam & ad sibi subueniendum admone- re & deprecari permisit. Cesset igitur iam noxius error, spiritus fidelium precibus & bonis ecclesiae iuuari non credens. Excitetur quoque ignaua segnicies, aliorum post mortem bonis dormitando saluari confidens, sciatque pro certo, quia nisi quae opera condigna saluti praecesserint, cum post transitum aliorum subsequen- tia bona saluare non poterunt. Sed si talia eius opera fuerint, ut gratia Dei comita- te damnationem aeternam merito eua- dere debeat, iam si quid de reliquo im- perfectionis remanserit, tam sanctorum mortuorum meritis, quam viuentium fidelium beneficijs, expiari poterit.

Item de alterius apparitione in Hispania.

CAPVT XXVIII.

ET quia semel Hispanias ingressi sumus, quod in eisdem partibus de re simili contigisse ibidem con- stituti audiuius, praetereundum non est. Est in Hispanijs partibus nobile & fa- mosum castellum, quod & propter con-
gruum

gruum situm, & fertilitatem adiacentiū
 terrarum, & multitudinem inhabitan-
 tium incolarum, quibus rebus proxima
 castella exuperat, vt æstimo non incon-
 grue stella vocatur. In hoc castello qui-
 dam Burgensis fuit, qui Petrus Engel-
 berti vocabatur. Hic strenuitate famosus,
 & secularibus rebus abundans, totam vs-
 que ad senium ferè vitam in seculo du-
 xit. Tandem tactus ab illo, qui spirat vbi
 vult, seculo renunciauit, atque in mona-
 sterio quod apud Nazarium sub Clunia-
 censi iure & regula constructum est, ha-
 bitum monasticæ professionis suscepit.
 Quo, cum ego post duos annos conuer-
 sionis eius, peruenissem, audiui eum me-
 morandam visionem narraſſe, cuius qui-
 dem fama ad nos ante peruenerat, sed
 quis esset eius relator non dixerat. Hoc
 cum accepissem, vbi esset tantæ visionis
 relator sollicitus inquisiui, atque eum
 in quadam cella Nazarenſi monasterio
 subdita, satisque contigua, commorari
 audiui. Ad quem locum cum me itine-
 ris necessitas perduxisset, vidi hominem
 cui & ætatis maturitas, & morum graui-
 tas, & cunctorum attestatio, ipsaque ni-
 uea canicies, fidem integram constanter
 præbere suadebant. Omnem tamen du-
 bic-

bic-

Psal. 1.

bietas scrupulum tã à corde meo quã à
 cordibus omnium excludere volens, co-
 ram venerandis episcopis , Olorensi &
 Oximensi, coram socijs nostris , multæ
 religionis & scientiæ personis , ac qui-
 busdam alijs eum conuenit, & quod ve-
 ritas perdat omnes qui loquuntur men-
 dacium ostendens , multa que similia ad
 eum ne mentiretur deterrendum adiun-
 gens, vt quod certum de visione illa scie-
 bat narraret, non solum admonui, sed et-
 iam in virtute obedientiæ, quam mihi vt
 monachus abbati subditus debebat in-
 iunxi. Ad quod ille quod adhuc prorsus
 nos omnes latebat adiiciens, ego (ait)
 istud quod à me quæritis ab alio non ac-
 cepi, sed ipse proprijs omnia oculis vidi.
 Quo audito, multo magis exhilarati su-
 mus habentes iam non alienorum ver-
 borum relatores, sed rei ipsius certissi-
 mum inspectorem. Vnde magis magisque
 ad quærendum instigati, & ad audiendum
 intenti, moram pati vltra non potuimus,
 sed vt quod viderat enarraret, cum om-
 nes compellere cœpimus. Volo autem
 eum loquentem introducere, vt quicūq;
 hoc legitis, vel auditis, nō solum sensum
 verborum, sed & ipsa verba ab eius ore,
 vos putetis audire. Tempore (inquit)
 quo

quo rex Aragonensis Alfonsus, regnum maioris Alfonsi Hispaniarum regis iam mortui obtinebat, contigit vbi contra quosdam qui in regione, quae castella dicitur, ei repugnabant exercitum commoueret, & vt de singulis regni sui domibus, singuli illuc pedites vel equites dirigerentur, edicto sanciret. Eo praecepto coactus, vnus ex mercenarijs mercede mihi seruientibus Sancium nomine, ad exercitum destinaui. Paucis post diebus decursis, omnibusque qui expeditioni illi interfuerant, ad propria redeuntibus, ipse quoque domum reuersus est. Non longo deinceps tempore elapso, more humano morbo correptus, nec diu cum morbo luctatus, defunctus est. Inde post quatuor fere menses ex quo è vita recessit, dum apud stellam in domo mea hyemali tempore iuxta iguem in lecto iacerem, subito iam dictus Sancius circa mediam noctem mihi adhuc vigilianti apparuit. Qui igni assidens & carbones quasi ad calefaciendū vel ad clarificandū huc illucque reuersas, multo magis se mihi cognoscibilem demonstrabat. Erat autē nudus & absque omnivestitu, excepto paruo vilique tegumēto, quo velut inhonestiora corporis obuelabat. Quem

cum

cum vidissem, quis inquam es tu? At ille humili voce, ego sum (inquit) Sancius famulus tuus. Quid (inquam) hic agis? Vado (inquit) Castellam, iterque meum multus exercitus comitatur, vt vbi deliquimus, ibi & delictis penas debitas exsoluamus. Et cur (inquam) huc diuertisti? Et (inquit) mihi spes veniæ, & si misereri volueris, celerioremi mihi requiem comparare poteris. Quo inquam? quando (inquit) nuper expeditioni, quam nosti, interfui, hostili inuitatus licentia, ecclesiam quandam cum quibusdam socijs inuasi, quæ intus inuenta sunt diripi, vestimenta insuper sacerdotalia mecum rediens asportauit. Pro quo specialiter diris pœnis subactus affligor, & remedium à te sicut à Domino meo, quãtis possum precibus imploro. Nam poteris mihi subuenire, si beneficijs spiritualibus me studueris adiuuare. Rogo insuper dominam meam vxorem tuam ex mea parte, mea functus vice deprecari, nec octo solidos quos pro seruitio meo, mercenario iure mihi debebat, reddere iam moretur, & quod necessitatibus carnis si adiuuerem reddidisset, animæ meæ longè amplius his egenti erogando eos pauperibus largiatur. Iam ego tali eius collo-

collocutione multo magis animatus,
 (quid (inquam) de conciuē nostro Petro
 de Laca nuper defuncto actum est? Rogo
 ut si quid de illo nosti, aperias. Illum (ait)
 opera misericordiæ, frequenter quidem
 sed maximè præteritæ famis tempore
 pauperibus impensa, beatorum requiei
 adiunxerunt, & vitæ æternæ participem
 effecerunt. Cumque eum tam promptè
 & facillè mihi respondere audissem, adie-
 ci. Et de Bernerio alio conciuē nostro, an-
 te paruum tempus similiter ut nosti de-
 functo, aliquid tibi notum est? Illum (in-
 quit) infernus possidet: qua ad dirimen-
 das lites & iudicio terminandas huic
 villæ prælatus, multa sæpe muneribus
 aut gratia illectus iniuste iudicauit, &
 quia cuidam pauperi viduæ quodam tē-
 pore baconem vnum qualemcunque vi-
 tæ eius subsidium crudeliter auferre non
 timuit. Tunc longè amplius ad maiora
 quærenda animi feruore succensus, adiū-
 xi. De rege nostro Alfonso ante paucos
 annos defuncto, tibi aliquid notum esse
 potuit? Ad hæc quidam alius in fenestra
 capiti meo proximè superposita residēs,
 noli ait hoc ab isto quærere quod igno-
 rat, quoniam recens eius ad partes no-
 stras aduentus, hoc ei notum fieri non-
 dum

dum permisit. Mihi verò cui à die obitus mei quinquennalis cum huiusmodi spiritibus mora, plura quam isti nouiter nota fecit, quod de rege quæris, ignotum esse non potuit. At ego rursus nouæ vocis auditu attonitus, ac videre cupiēs vocis auctorem, cōverti oculos ad fenestrā, adiutusque lunæ splendore, quæ lumine suo omnem tunc domus spatium clarè illustrabat, conspicio hominem in inferiori fenestræ margine residentem. Quē in eodem habitu, quo aliam videram, cernens, & tu inquam quis es? ego inquit huius quem aspicias socius sum, & castellam cum isto & multis alijs proficiscor. Et tu inquam de rege Alfonso, ut dicebas, aliquid nosti? Noui (inquit) vbi fuerit, sed vbi modo sit nescio. Nam aliquamdiu tormentis acerbis inter reos excruciatu postmodum à Cluniacensibus monachis inde sublatus est. Exinde verò quid de eo factum sit, prorsus ignoro. His dictis ad socium qui igni assidebat verba conuertens, ait. Surge, & iam iter inceptum peragere incipiamus. Ecce enim iam omnes vias quæ intus vel extra castellum sunt, subsequens nos exercitus sociorū impleuit, & iam multis velocissimè prætergressis, vbi festinan-

ter

ter eos sequi debeamus, vrgemur. Ad
 hanc vocem Sancius surrexit, & flebili
 voce quod prius rogauerat ingeminans,
 rogo inquit Domine, ne mei obliuiscaris,
 & vt dominam meam cōiugem tuā,
 quatenus quod corpori debebat miseræ
 animæ meæ restituat, oro sollicitus ex-
 horteris. His dictis, statim vterque dispa-
 ruit. At ego mox coniugem iuxta me in
 lecto dormientē, citata voce exsuscitans,
 priusquam ei quod videram vel audierā
 narrarem, interrogavi vtrum aliquid Sā-
 cio communi nostro mercenario pro
 mercede deberet. Qua respondēte quod
 ego nondum ab aliquo nisi à mortuo
 audieram, se videlicet eidem Sancio ad-
 huc octo solidos debere, nequaquam vl-
 tra dubitare potui, cui fidem omnimodā
 & mortui relatio, & mulieris confirma-
 tio conferebant. Facto manè, octo illos
 solidos à coniuge accipiens, & de meo
 quod congruum visum est addens, pro
 eius qui apparuerat salute, pauperibus di-
 stribui, & faciarum missarum adiutoria,
 ei à sacerdotibus mea prece & studio im-
 pensa, ad pleniorē peccatorum eius re-
 missionem adauxi, hanc tam clarā &
 commendabilem visionem, velut verbū
 è verbo exprimens, ad ædificationē fidei
 & mo-

Nota.

& morum tam modernis quam posteris
 fideli scripto transmissi, & quanta cautela
 mortalibus necessaria sit mortuorum i-
 pforum testimonio declaravi. Non parū
 autem, immò maximè veritati huius vi-
 sionis attestatur, quod à mortuo dictum
 est, Alonsum Regem à Cluniacensibus
 monachis sublatum, & à tormentis con-
 similium reorum ereptum. Nam quod
 omnibus penè Hispanis & Gallis popu-
 lis notum est, idem Rex Cluniacensis ec-
 clesie magnus amicus & benefactor ex-
 titit. Vt enim innumera alia pietatis ope-
 ra eidem monasteria ab eo impensa ta-
 ceam, magnificentissimus & famosus
 Rex censualem se regnumque suum
 Christi pauperibus eiusdem Christi a-
 more fecerat, & tam à se quam à patre
 suo Fredelanno constitutum censum,
 ducentas scilicet & xl. vini vncias singulis
 annis Cluniacensi ecclesie persoluebat.
 Præter hæc duo monasteria in Hispaniis
 ex proprio construxit, alia à quibusdam
 alijs personis construi permisit, & vbi
 construerentur adiuuit. In quibus Clu-
 niacenses monachos ponens, & vnde
 omnipotenti Deo regulariter seruire pos-
 sent, regia liberalitate affluenter largiens.
 Et penè emortuum monasticæ religio-
 nis

nis feruorem ex parte in Hispanijs reparauit, & sibi hoc studio post regnum tēporale, regnum etiam sempiternum vti dignum est credere, comparauit. Obtemperauit benignus Regis æterni præcepto, faciens sibi amicos de māmōna iniquitatis, à quibus amicis finita regni villicatione, secundum iam dictæ visionis tenorem, & à pœnis ereptus, & in æterna tabernacula susceptus est. Quid enim magis illi misericordie iusticiæ congruere potuit, quæ reddit vnicuique iuxta opera sua, quàm vt ab his eripi videretur quibus subuenerat, ab illis ei misericordia impenderetur quibus misertus fuerat: ab his beatæ vitæ restitueretur, quorum in miserijs præsentibus vitam, largis subsidijs sustentauerat? Verè non fallax vox *Apoc. 14.* de cœlis à Ioanne audita, opera mortuorum sequuntur illos, quod in isto non rege apparuit, quem per opera misericordie velut per eos quibus impensa est, à tormentis eripuit, & requiei beatorum spirituum sociauit.

*Explicit liber 1. Domini Petri Abbatis
de miraculis.*

G . PETRI